

Sygn. akt I ACz 586/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Roman Sugier

Sędziowie: SA Ewa Solecka (spr.)

SO del. Tomasz Tatarczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2016 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko K. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Katowicach

z dnia 19 lutego 2016 r. sygn. akt I Nc 149/16

postanawia:

1) oddalić zażalenie;

2) oddalić wniosek powoda o zwrot opłaty od zażalenia.

SSO del. Tomasz Tatarczyk SSA Roman Sugier SSA Ewa Solecka

Sygn. akt I ACz 586/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący w Sądzie Okręgowym zwrócił pozew powoda wskazując, że powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie uiścił opłaty sądowej od pozwu w wymaganej wysokości.

Zażalenie na powyższe rozstrzygnięcie złożył powód. Zarzucił naruszenie art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy powód roszczenie swe wywodzi z czynności bankowej. W oparciu o powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Powód - (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł pozew w postępowaniu upominawczym o zapłatę od pozwanej kwoty 178.087,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Jako podstawę żądania powód powoływał, że pozwana jest dłużnikiem (...) w Warszawie S.A. - (...), a powód na podstawie umowy cesji nabył od banku powyższą wierzytelność.

Zgodnie z treścią art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j.: Dz. U. z 2014 r., poz. 1025, dalej: uksc) w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 128, dalej: prawo bankowe), opłata stosunkowa wynosi 5% przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1 000 zł. Przepis ten wprowadzony został ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1854).

Niezasadnie twierdzi powód, że opłata sądowa od wniesionego przez niego powództwa podlega regulacji przytoczonego wyżej przepisu, albowiem przesłanki tam określone w sprawie niniejszej nie zachodzą. Przedmiotem żądania pozwu nie jest bowiem roszczenie wynikające z czynności bankowych.

O tym, jakie czynności należy traktować jako czynności bankowe stanowi art. 5 ust 1 i 2 prawa bankowego.

Trafnie uznał Przewodniczący, że wprawdzie źródłem roszczenia powoda była czynność bankowa, dokonana przez pozwaną z (...) S.A. – (...), jednakże obecne roszczenie powoda nie wywodzi się z czynności bankowej, tylko z umowy cesji wierzytelności. Umowa cesji wierzytelności po stronie funduszu sekurytyzacyjnego nie stanowi czynności bankowej w rozumieniu art. 5 ust. 2 pkt. 5 prawa bankowego, bowiem nie jest dokonywana przez bank lecz podmiot zajmujący się przejmowaniem wierzytelności bankowych. Tymczasem z treści powołanego przepisu wynika wyraźnie, że określa on „czynności bankowe” zarówno od strony przedmiotowej, jak i od strony podmiotowej, a mianowicie, czynności te mają charakter bankowych „o ile są one wykonywane przez banki”. Tylko spełnienie obu tych warunków pozwala na nadanie danej czynności prawnej waloru „czynności bankowej” w rozumieniu art. 5 ust. 2 pkt. 5 prawa bankowego (a w konsekwencji- także w rozumieniu art. 13 ust. 1a uksc).

A zatem, czynność cesji wierzytelności, która dokonana została pomiędzy bankiem, a podmiotem, który bankiem nie jest - dla tego innego podmiotu nie jest czynnością bankową.

Za taką interpretacją znowelizowanego przepisu art. 13 ust. 1a uksc przemawia nie tylko wykładnia literalna art. 5 ust. 2 pkt. 5 prawa bankowego, lecz także ratio legis nowej normy uksc. Wprowadzona ona została nowelizacją ustawy prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw i związana była z uchyceniem przepisów art. 96-98 prawa bankowego, dotyczących bankowego tytułu egzekucyjnego. Istniejąca do tej pory dogodniejsza możliwość dochodzenia przez banki ich roszczeń poprzez wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego została wyeliminowana; obecnie banki muszą korzystać z drogi sądowej. Powiązanie nowelizacji tych dwóch ustaw prowadzi do wniosku, iż intencją ustawodawcy przy wprowadzeniu art. 13 ust. 1a uksc, było złagodzenie ciężaru ponoszenia opłat sądowych, jaki spoczywa na bankach, które masowo dochodzą swych roszczeń, a dotychczas były uprzywilejowane w ich egzekucji.

Powołanie się przez skarżącego na zapis zawarty w uchylonym art.786² § 1 kpc było chybione, skoro dotyczył on przesłanek nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i z tego wynikał obowiązek zbadania przez Sąd czy roszczenie objęte tytułem wynika z czynności bankowej dokonanej bezpośrednio z bankiem. Nie ma to żadnego logicznego odniesienia do treści art.13 ust.1 a uksc, dotyczącego opłat sądowych. Istotnie nie ma tam określenia, że roszczenia, których dotyczy ten przepis, mają wynikać z czynności bankowych „dokonanych bezpośrednio z bankiem”. Jest to jednak zbędne, skoro powołana norma prawna wskazując, do jakich „spraw o roszczenia wynikające z czynności bankowych” znajduje zastosowanie, bezpośrednio odwołuje się do regulacji art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, z których wynika, że wymienione tam czynności mają przymiot czynności bankowych, o ile są one wykonywane przez banki.

Prowadzi to do wniosku, że opłata w niniejszej sprawie wynosić winna 5% wartości przedmiotu sporu, co zasadnie przyjął Sąd pierwszej instancji. Ponieważ fachowy pełnomocnik powoda uścił jedynie kwotę 1.000 zł, prawidłowo na podstawie art. 13 ust. 1a uksc i art. 130²§1 kpc zarządzono zwrot pozwu.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny orzekł, jak w punkcie 1 sentencji, oddalając zażalenie na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397§2 kpc w zw. z art. 398 kpc. W takiej sytuacji nie mógł też zostać uwzględniony wniosek powoda

o zwrot opłaty od tego środka odwoławczego, skoro w świetle art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. e uksc następuje to jedynie w przypadku jego uwzględnienia. Wniosek w tym przedmiocie Sąd Apelacyjny zatem oddalił, o czym orzeczono w punkcie 2 sentencji postanowienia.

SSO del. Tomasz Tatarczyk SSA Roman Sugier SSA Ewa Solecka